

Ilja Budrajtskis: Mot Putins krig i Ukraina

(Intervju av Ashley Smith)

(Ur [International Viewpoint](#), 17 maj 2022. Ursprungligen publicerad i [Spectre](#), 24 april. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

Hur är förhållandena i Ryssland idag, mitt under krig och sanktioner? Hurdana är reaktionerna bland folk på allt detta? Hur varierar det beroende på klass och religion?

Stämningarna bland folk har förändrats sedan kriget började. Den första tiden var de flesta människor mycket besvikna på det. Samhället var verkligen splittrat och förvirrat eftersom det inte hade skapats någon samsyn på förhand för hur folk skulle reagera på det.

Trots att mobiliseringarna mot kriget inte var massiva så syntes de och påverkade. Tusentals personer dök upp i protester över hela landet. Men de slogs ner hårt.

Nu verkar det som om det har utvecklats en ny samsyn om kriget. Det är vad opinionsundersökningarna tyder på. Man kan givetvis inte lita på dem, men det förefaller som om en majoritet har accepterat propagandan från Putins regim. Det finns fortfarande en minoritet av befolkningen, kanske 20-30%, som är starkt mot kriget.

Jag tror att stödet för kriget delvis är rotat i en psykologisk benägenhet att tro på statens propaganda. Folk befinner sig i en helt oväntad situation, något de inte var förberedda för, så de väljer det bekvämaste sättet att tolka den, som är att acceptera det regeringen säger istället för att anta en radikal ståndpunkt mot det.

De tror också på regeringens påstående att kriget snart kommer att vara över, och att saker och ting kommer att återgå till det normala. Det är en lugnande illusion. Vem vet hur de kommer att reagera när de inser att ingenting någonsin kommer att bli detsamma i Ryssland?

Den nuvarande enigheten kan svänga dramatiskt under de kommande månaderna. Sanktionerna har allvarliga effekter. Hundratusentals arbetare har förlorat jobbet. Ungdomar i storstäderna som var anställda av utländska företag som har stängt ner står nu plötsligt utan arbete. Industrierbetare i transnationella bilföretag som Volkswagen har förlorat jobben.

Inflationen har också ökat dramatiskt. Det har fått olika inverkan på landets olika klasser och klassfraktioner. Före kriget var den sociala ojämlikheten mycket stor i storstäderna och även mellan regioner. Landets fattiga hade vant sig vid att överleva på ett absolut minimum. För dem kommer inflationen att leda till ökad fattigdom men inte medföra radikalt nya förhållanden.

Men medelklasserna har kastats in en helt ny situation. Nu har de inte råd att leva på det sätt som de är vana vid. Det kommer att rubba deras politiska världssyn, i synnerhet när det blir uppenbart för dem att den ekonomiska krisen kommer att bli långvarig. Så ingen bör missta den nuvarande enigheten för stabila politiska förhållanden.

Hur står det till med organiseringen mot kriget? Hur mycket har regeringens förtryck fått

bort den från gatorna? Har nyheter om krigets katastrofala karaktär och de svåra ryska förlusterna nått soldaternas familjer? Finns det tecken på missnöje inom militären?

Antikrigsrörelsen drabbades omedelbart av förtryck. Regeringen agerade snabbt för att krossa den. Under krigets första veckor arresterade polisen omkring 15.000 personer. De häktade dem så länge som 20 dagar. De tvingade dem att betala mycket höga böter.

Regeringen riktade särskilt in sig på studenter. Den tvingade universiteten att straffa de studenter som var inblandade i protesterna. De gick så långt som att relegera en del av dem.

De stängde alla oberoende medier. De internerade och bötfällde reportern som protesterade på kvällsnyheterna. De jagade till och med folk bara för att de gjorde inlägg på sociala media. En del av dem internerades.

Regeringen var så brutal för att de inte ville att antikrigsrörelsen skulle nå fram till den bredare befolkningen. Tyvärr har de för tillfället lyckats kväsa och isolera oppositionen mot kriget.

De 20-30% som är mot kriget finns främst bland liberaler och den yttersta vänsterns grupper, bland feminister och ungdomar. Generationsklyftan är särskilt uttalad. Jag vet det av personliga erfarenheter liksom från sociala medier. Det har splittrat familjer djupt och föräldrar har gått så långt som att kalla sina barn förrädare för att de är mot kriget.

Krigets inverkan på soldaterna och deras familjer är ganska komplicerat. I början lovade regeringen att de inte skulle kalla in värnpliktiga. Men den ljög. Många av de soldater som de har skickat var värnpliktiga som de tvingade att skriva under ett yrkeskontrakt med militären. Så de flesta soldaterna är i själva verket värnpliktiga som har skickats för att dö för Putins imperialistiska projekt.

Precis som alla arméer är den ryska splittrad av klass och religion. Den återspeglar samhällets ojämlikheter. Så ungdomar från medelklassen i storstäder som Moskva och St Petersburg tenderar att inte hamna i armén. De börjar på universitetet och undviker militärtjänst.

De som hamnar i armén som anställda och speciellt värnpliktiga kommer oftast från fattiga familjer i mindre landsortsstäder. Det är ett sätt för dem att få jobb. Många hoppas att deras tid i armén ska leda till en karriär.

En stor del av de andra styrkorna som har skickats dit är polisenheter från Nationalgardet som integrerades i armén för att patrullera i de ockuperade städerna. De utplaceras ofta för att slå ner protester i Ryssland. Putin skickade dem eftersom han förväntade sig att säkra en snabb seger, och de skulle huvudsakligen säkerställa ordningen genom att övervaka befolkningen.

Allt det här var förstas fantasier. Men han trodde på dem. Som ett resultat av det fick generalerna och militärstyrkorna höra att de skulle välkomnas som befriare. Varken generalerna eller soldaterna väntade sig eller var förberedda på att möta det ukrainska motståndet.

De värnpliktiga var inte beredda på kriget. Så de blev demoraliserade. Många försökte fly, en del deserterade, andra fångades av de ukrainska styrkorna. Det finns en del rapporter om att meniga soldater vägrade lyda order och angrep sina befälhavare. Delar av Nationalgardet har protesterat mot att bli utsända. Alldeles nyligen hävdade 12 gardister att deras kontrakt inte innehöll utlandstjänstgöring. Staten avskedade dem från Nationalgardet och fick dem avskedade från deras vanliga jobb.

Men den ryska staten har lyckats dölja krigets verklighet och har hindrat befolkningen från att höra om förlusterna. De har gjort samma sak tidigare när de beordrade sina trupper att stöda de ryska separatisterna i Ukraina 2014 liksom i Syrien för att stöda Bashar al-Assads krig mot sitt folk.

I början av mars hävdade de officiellt att 500 personer hade dött. För två veckor sedan ökade det till 1.300 personer. Det är givetvis lögn. Ukraina har troligen överdrivit förlusterna och säger att 15.000 ryska soldater har dött. USA beräknar det till omkring 7.000, vilket jag misstänker ligger närmare sanningen. Det är ett enormt antal människor som har förlorat livet under bara en månads invasion.

Situationen i de så kallade folkrepublikerna i Donetsbäckenet är inte så mycket bättre. De kontrolleras helt av Ryssland. Regeringen försökte mobilisera alla män mellan 18 och 65 år för att strida. Det är svårt att tro att de kommer att göra det frivilligt. Så småningom kommer verkligheten i detta fruktansvärda imperialistiska krig och de förödande ekonomiska effekterna att bryta enigheten för kriget.

Låt oss gå tillbaka och diskutera orsakerna till att Putin startade kriget, vilket överraskade många kommentatorer, inklusive inom vänstern. Varför beslutade han att starta det nu? Vilka är de viktigaste avgörande faktorerna? Var det NATO, imperialistiska ambitioner, paranoia om färgrevolutionerna eller inrikespolitiska kalkyler?

Det är en kombination av alla dessa skäl. En av lärdomarna av hela situationen är att vi måste ta Putins uttalanden på allvar. Han förklarade sina motiv mycket tydligt. De innefattar NATO. Han förklarade att om han inte startade kriget nu så skulle Ukraina ansluta sig under de närmaste åren.

I en lång artikel förra året och i sina tal sa han också att Ukraina genom själva sin existens är antiryskt. Maidanupproret 2014 var vändpunkten i hans tänkande. Han betraktade det som ett hot mot den ryska staten.

Han är en djupt kontrarevolutionär ledare, han är mot alla revolutioner underifrån, oavsett om det är oktoberrevolutionen 1917, de så kallade färgrevolutionerna eller den arabiska våren. Han är mot alla rörelser underifrån mot statsmakten.

I synnerhet när det handlar om Ryssland eller de postsovjetiska staterna ser han alla rörelser underifrån som västkonspirationer för regimförändringar. Han var rädd för att Maidanupproret i Ukraina skulle fungera som exempel för andra uppror i både de postsovjetiska staterna och i Ryssland.

Han vill återskapa Rysslands tidigare imperium som försvann i och med Sovjetunionens upplösning, vilken han ser som Rysslands största geopolitiska katastrof. Han ser de postsovjetiska staterna som illegitima resultat av denna katastrof och har som mål att avhjälpa det genom att återinföra ett ryskt styre.

När det gäller Ukraina är hans åsikter ännu mer extrema. Han betraktar det som en konstgjord skapelse av Lenin och bolsjevikerna, som han föraktar. Han anser att deras revolution och erkännande av förtryckta nationers rätt till självbestämmande är ett hot mot den ryska staten.

Tyvärr har Putins ryska chauvinism djupa rötter i massornas medvetande i landet. Det är därför regimens krigspropaganda får stöd inom befolkningens majoritet.

Vad kommer kriget att få för resultat för Putins regim, dess ekonomi och ekonomiska

överenskommelser och geopolitiska allianser? Vad kommer det att få för effekt på alliansen med Kina?

Det viktigaste att inse om den ryska ekonomin är att den under de senaste 30 åren nästan helt har riktats in på marknader i väst. Så USA:s, Europas och deras allierades sanktioner är förödande. Det är svårt att förstå hur Rysslands ekonomi kommer att fungera utan nära band till speciellt EU, och i synnerhet Tyskland.

Deras roll är mycket viktigare för Rysslands ekonomi än Kina. De ryska ekonomiska, politiska och kulturella eliterna är alla inriktade på Europa. De har sina egendomar i Europa. Deras ideologiska referenspunkt är europeisk, även om de är negativt inställda till Europa. Men deras viktigaste geopolitiska allians är med Kina.

Jag tror att Kina förstår detta fullständigt. Även om Beijing har en strategisk allians med Moskva så ser de Ryssland som en del av Europa, och de ser inte sig själv och Ryssland som en del av ett euro-asiatiskt projekt. Kina och Ryssland har förvisso vissa gemensamma drag, särskilt statens roll i ekonomin, vilket är typiskt för perifera samhällen som försöker ta sig upp i den globala kapitalismens värdekedja.

Men i Rysslands fall är de statliga företagen, huvudsakligen inom gas och olja, beroende av export till Europa, en marknad som äventyras av kriget. Omkring hälften av Rysslands budget kommer från olje- och gasförsäljning, det mesta till Europa. Så kriget och att skäras av från den europeiska marknaden äventyrar hela Rysslands politiska ekonomi. Det är inte uppenbart hur det ryska ekonomiska systemet som det för närvarande ser ut ska kunna överleva.

Om olje- och gasexporten till Europa upphör så skulle det också destabilisera förhållandet mellan den ryska staten och dess landsbygd, där en stor del av de fossila bränslena utvinns och raffineras. Putin har centraliserat fossilbränsleindustrins intäcksströmmar till Moskva. Moskva blev rikt medan landsbygden inte blev det. Folk på landsbygden har sedan länge klagat på att centralregeringen stjälar deras pengar och resurser.

Ett hot mot den centraliserade kapitalistiska fossilekonomin kommer att intensifiera dessa känslor. Samma sak kommer att hända med den nationella frågan på ställen som Kaukasus, som inte identifierar sig som ryskt och utövar islam och inte en ryskt ortodox kristendom. Kriget har redan ökat deras klagomål. De är överrepresenterade i armén, och strider och dör för en regim som de är förbittrade på.

I andra provinser, vars regeringar har kontroll över sin olje- och gasindustri, kan ett sådant hot få dem att sluta avtal med Europa oberoende av Ryssland. Så kriget skulle fullständigt kunna destabilisera Ryssland som nationalstat.

Det kommer att få liknande återverkningar på de internationella allianserna, speciellt den med Kina. Även om Putin tveklöst informerade Xi Jinping om sin beslutsamhet att starta kriget, så var det uppenbarligen inte någon del av en strategi som har utvecklats av dessa två stater.

Beslutet att gå ut i krig togs av Putin och hans snäva grupp av politiska rådgivare. Jag är säker på att Xi fick höra vad Putin trodde – att kriget skulle bli kort. Så han förväntade sig inte att det skulle bli ett utdraget krig med enorma ekonomiska och geopolitiska konsekvenser.

Ukraina prioriteras helt enkelt inte av Xi. Om man tittar på det gemensamma uttalande som Putin och Xi utfärdade under olympiaden, så betonade det att de hade andra värderingar än väst och gemensamma intressen i en multipolär värld. Det nämner Kinas tvistefrågor med Taiwan men nämner inte ens Ukraina.

Så oavsett hur mycket Kina visste på förhand, så försätter kriget dem i en motsägelsefull situation. Å ena sidan måste de stöda Ryssland som sin strategiska partner. Å andra sidan oroar de sig för att störa de ekonomiska banden till Europa och USA.

Det är därför Kina har försökt balansera mellan politiskt stöd till Ryssland och krav på någon sorts lösning för att förhindra en förhastad brytning av sina ekonomiska relationer till väst. Denna balansgång kommer att bli svår att upprätthålla.

Alltså kommer den imperialistiska rivaliteten mellan USA, Ryssland och Kina att rubba de strukturer och relationer som den globala kapitalismen har utvecklat sedan 1990-talet.

Biden-administrationen försöker beskriva denna rivalitet som en kamp mellan det så kallade demokratiska väst och dess auktoritära motståndare – Ryssland och Kina. Det låter väldigt likt Samuel Huntingtons resonemang att den interimperialistiska konflikten drivs av en sammandrabbning mellan civilisationer. Vad är problemet med en sådan beskrivning?

När Samuel Huntington förde fram sin åsikt, påstod han att uppdelningen mellan stater inte var ett resultat av historia och politik utan uttryckte grundläggande skillnader. Vissa stater var demokratiska genom själva sin natur och andra var auktoritära. Det var oföränderliga särdrag.

Det är en djupt reaktionär ståndpunkt men mycket djupt rotad i kalla krigsideologin. Och den börjar nu få en ny åhörarskara inte bara i USA utan även i Ryssland och Kina, som delar ett essentialistiskt sätt att tänka om de geopolitiska rivaliteterna.

USA:s kalla krigstänkare som George F Kennan hävdade att Sovjetunionen var odemokratiskt, inte på grund av sin politiska historia, utan för att det var ryskt. Och Ryssland var ödesbestämt att skapa ett envælde, oavsett sin politiska regim, vare sig den var tsaristisk eller kommunistisk. De ställde det mot USA:s förmodade benägenhet till demokrati.

Det är de djupa rötterna till Joe Bidens tanke om den globala kampen mellan demokrati och auktoritarism. Är den amerikanska regeringen verkligen intresserad av en demokratisering av Ryssland? Jag tror inte det. Under de senaste 30 åren har den stött odemokratiska regimer i Ryssland och alla de postsovjetiska länder som tjänade Washingtons geopolitiska och ekonomiska intressen.

Det är därför de räknar envälden som Saudiarabien till sina nuvarande allierade. Det är en del av en lång historia under 1900-talet av att stöda diktaturer för att tjäna sina imperialistiska intressen. USA störtade med glädje demokratier som utmanade deras intressen. Så Bidens tal om demokrati mot envælde är en tunn täckmantel för att samla styrkor till USA-imperialismen stöd.

Så om vi avvisar Huntingtons beskrivning, hur ska vi då förstå Putins regim? Vilken är dess karaktär, politik och ideologi? Anser du den vara en imperialistmakt? Hur mycket äventyras dess fortsatta styre om den misslyckas under detta krig?

Ryssland är definitivt en imperialistmakt. Vi måste inse att imperialism inte bara är en ekonomiskt bestämd kapitalistisk logik. Det finns en annan sida av imperialismen som David Harvey kallar en

territoriell logik. Ryssland är underkastad båda och de är djupt sammanflätade.

Ryska statliga företag som Gazprom är hårt sammankopplade med denna territoriella logik. De måste säkra territorier för utvinning och politiska avtal med stater för att leverera sin olja och gas i ledningar. Rysslands statliga och fossilkapital, och deras territoriella och ekonomiskt imperialistiska logik, hänger så nära samman att det är oklart vem som är verktyg åt den andra.

Putin smälte samman dem i sin regim. Men det är ett misstag att se hans regim som helt enkelt statskapitalistisk. Även om han samlade fossilkapitalet i statens händer eftersom det var både lönsamt och strategiskt viktigt, så privatiserade han nästan allt annat, i synnerhet social välfärd som sjukvården.

Ideologiskt har Putins regim utvecklats under de senaste 20 åren. Under sitt första decennium var den främst opolitisk och teknokratisk till sin natur, och upprättade grunden till sin speciella kombination av statskapitalism och nyliberalism. Under sitt andra decennium utvecklades den till en mycket mer ideologiskt nationalistisk och auktoritär form.

Det var till stor del ett svar på demokratiprotesterna i Ryssland mot Putins återkomst till makten vid valet 2012. Maidanupproret 2014 intensifierade Putins vändning till en antirevolutionär nationalism. Han började hävda att staten måste försvara sig mot regimförändringar. Han använde dessa tankar för att rättfärdiga annekteringen av Krim och de så kallade folkrepublikerna i Donetsbäckenet.

Han började också odla tanken om en rysk värld, som ifrågasätter alla de postsovjetiska staternas existens, inte bara Ukrainas. Denna uppfattning hävdar att Rysslands gränser borde vara det gamla tsardömets gränser och utvidgas till alla postsovjetiska stater med stora rysktalande befolkningar. Han ser de rysktalande i dessa länder som en gisslan som ska räddas av ryska interventioner och annekteringar.

Det var därför jag var mot annekteringen av Krim trots att större delen av befolkningen välkomnade den. Den utgjorde en föregångare till att erövra andra länder. När denna logik väl accepteras är det svårt att argumentera mot en fortsatt rysk utvidgning. Den fick Putin att slå in på en linje att försöka det vi bevittnar idag – att erövra och underkasta sig Ukraina som en halvkoloni.

Under detta andra decennium började Putin också basunera ut så kallade traditionella värderingar. Han återupplivade en strömning i 1800-talets konservativa ryska tänkande som förkastade väst för att det förde in idéer som hotade en gudomligt vigd människonatur. För Putin var den ryska staten den sista fästningen som försvarade traditionella kristna värderingar, i synnerhet familjen.

Det fick honom att inleda ett korståg mot hbtq-personer, feminism och liberalism. Detta korståg är inte något marginellt projekt utan centralt för hela hans statliga och ideologiska projekt. Han hoppades använda dessa så kallade traditionella värderingar för att samla sina anhängare och ge ett svar på deras förtvivlan och känsla av tomhet bland ojämlikheterna i det nyliberala Ryssland.

På många sätt följde Putin samma manus som den republikanska yttersta högern i USA. Hans rådgivare studerade noga det republikanska partiet och dess strategi av ”kulturkrig” som hade förts av Ronald Reagan och hans likar. Det var den ideologiska basen till den märkliga relationen mellan Trump och Putin.

Regimen har mött vågor av opposition under det senaste decenniet. Vad har dessa protester

för mönster och sammansättning, i synnerhet den senaste som leddes av Alexej Navalnyj?

Under det senaste decenniet har Navalnyj skapat en liberal opposition mot Putin. Under samma period har dess politiska karaktär förändrats. Hans rörelse var en minoritet men blev framgångsrik eftersom han utnyttjade politiseringen av ungdomar.

Han förändrade karaktären på de tidigare västvänliga liberala idéerna i Ryssland. Navalnyj insåg att 1990-talets ryska liberalism, som förespråkade den fria marknadens chockterapi, var en katastrof. Han tog avstånd från denna nyliberalism och krävde demokratiska reformer av regimen. Det tilltalade medelklasserna.

Senare utvidgade han sin kritik av regimen genom att peka på den sociala och ekonomiska ojämlikheten. Han avslöjade Putins rikedomar, hans palats, den korruperade och rika statliga byråkratin, och oligarkerna och deras band till regimen.

Han sa upprepade gånger att det var motbjudande att de levde i sådan lyx i ett fattigt land där tiotusentals ryssar levde nära eller under fattigdomsgränsen. Navalnyjs populistiska kombination av liberala tankar om demokrati med en kritik av social ojämlikhet slog an bland radikaliserade ungdomar och arbetare.

Den andra delen i Navalnyjs förhållningssätt var hans vänskaplighet mot kommunistpartiet. Trots det kommunistiska ledarskapets lojalitet mot Kreml är partiet den enda lagliga oppositionen i landet nu. Navalnyj förespråkade taktisk röstning på dem istället för på Putins parti, Förenade Ryssland.

Navalnyjs anhängare accepterade denna taktik utan illusioner om kommunisterna. De röstade på partiet för att gå mot Putin. Som ett resultat av det har en del av kommunistpartiets medlemmar förändrat sin uppfattning om Navalnyj under de senaste åren.

Det betyder inte att Navalnyj blev vänster eller att han ville omvandla kommunistpartiet. Det innebär att Navalnyj insåg att vänstern måste bli en viktig och nödvändig del av landets demokratisering.

Det är en positiv utveckling. Jag tror att det i ett Ryssland efter Putin är möjligt för vänstern att omgrupperas i ett brett vänsterparti med de friska delarna av kommunistpartiet, aktivister från Navalnyjs rörelse och antikrigsaktivister. Speciellt när den nuvarande enigheten för kriget bryts av den bistra verkligheten kommer det att finnas ett växande utrymme för en förnyad demokratisk och jämlikhetssträvande rörelse och parti.

Låt oss till sist övergå till den internationella vänstern. Delar av den har behandlat Ryssland som en del av den så kallade motstånd saxeln mot USA-imperialismen, och rättfärdigade dess krig i Ukraina som defensivt. Andra inskränker kriget till ett interimperialistiskt krig och förnekar Ukraina rätten till självbestämmande och går mot dess rätt att skaffa sig vapen för självförsvar. Vad är det för fel med dessa ståndpunkter? Vad ska den internationella vänstern istället göra och säga under detta krig?

Jag förstår absolut inte argumentet att Ryssland på något sätt är ett alternativ till USA och den nyliberala samhällsordning de har övervakat. Putins regim är djupt reaktionär. Dess politiska invändningar mot den nuvarande ordningen är samma som Donalds Trumps i USA. Tänk er att leva i ett land styrt av Trump under 20 år.

Det är inget alternativ till den internationella kapitalismen! Donald Trump var ganska kritisk mot globaliseringen, men på nationalistiska och kapitalistiska grundvalar, och de är inte någon lösning för någon någonstans. Putin erbjuder inget alternativ utan en auktoritär, imperialistisk nationalism.

Tanken att Ryssland utgör ett alternativ till USA-imperialismen är lika skumt. Det kanske var möjligt att hävda att Sovjetunionen var ett alternativ till den USA-dominerade kapitalismen och imperialismen. De gav ett visst stöd till befrielsekampen. Men det var förr.

Putins Ryssland utgör ingen progressiv modell som är attraktiv för en verklig rörelse för frigörelse någonstans i världen. Det är inte tilltalande för något land i det postsovjetiska området. Det är inte lockande för folket i Ukraina. Och det är definitivt inte tilltalande för folket i USA eller Västeuropa.

Jag är heller inte överens med de inom vänstern som begränsar kriget i Ukraina till bara en inter-imperialistisk konflikt mellan USA/NATO och Ryssland. Huvudproblemet är att den uppfattningen baseras på ett förnekande av förtryckta länders subjektivitet och medverkan. Det är Putins synsätt. Det behandlar bara dessa länder som brickor utan några egna intressen eller förmåga under kampen för frigörelse.

Dessutom liknar det Putins åsikt att det bara finns några få verkliga nationer med verklig historisk legitimitet och verkliga säkerhetsintressen, som USA, Kina, Tyskland och Ryssland. Resten ser han som låtsasländer. De är inte historiska subjekt, utan historiska och geopolitiska objekt, någon annans verktyg. För Putin är detta bland annat de baltiska länderna, Polen och Ukraina.

Detta tänkesätt är likadant som imperialismens ideologi i början av 1900-talet. Vänstern måste avvisa detta tänkande. I början av 1900-talet var den internationella vänstern mycket klarare över hur den skulle göra motstånd mot alla imperialismen och samtidigt erkänna de förtryckta nationernas rätt till självbestämmande.

De erkände de svagare och förtryckta nationernas subjektivitet, medverkan och rätt till självbestämmande, även de som leddes av icke socialistiska krafter. De är mycket mer progressiva än alla imperialistmaktens så kallade säkerhetsintressen. Vänstern behöver verkligen gå tillbaka och läsa Lenins skrifter om den nationella frågan.

Jag tror att vänstern behöver återvända till en internationalism som till stor del har gått förlorad idag. De förtrycktas internationella solidaritet går inte att förena med den så kallat "antiimperialistisk" inställningen att "min fiendes fiende är min vän". Delar av den amerikanska vänsterns långvariga rättfärdigande av Putin och upprepadet av Kremles propaganda om en "nazistiska" regim i Kiev har undergrävt många ukrainska och ryska aktivisters trovärdighet.

Idag borde vänstern i USA rikta in sig på det faktum att den amerikanska regeringen också är ansvarig för detta krig – inklusive genom att den vägrade ge Ukraina tydliga säkerhetsgarantier. Vänstern borde också kräva att Biden avskriver Ukrainas utlandsskuld och accepterar ukrainska flyktingar. Innan det händer ser den amerikanska regeringens Putinfientliga retorik ut som ren cynism.